

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3245/2021
01.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Топлана“ Кикинда, чији је пуномоћник Стојан Печек адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Велимир Липован адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 579/21 од 11.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 579/21 од 11.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 579/21 од 11.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П 324/20 од 14.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да уговор о доживотном издржавању оверен пред Општинским судом у Кикинди под бројем ЗР .../... од 30.10.2003. године и анекс уговора о доживотном издржавању солемнизован од стране јавног бележника Зорице Грубић из ... бр. ОПУ 1432-16 од 11.07.2016. године, који су закључени између туженог као даваоца и његове покојне мајке ББ бивше из ... као примаоца издржавања немају правно дејство према тужиоцу до висине његовог новчаног потраживања од 730.831,21 динар са законском затезном каматом на појединачне новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до исплате, и да се обавезе тужени да трпи намирење продајом некретнине уписане у лист непокретности број ... КО ..., парцела – земљиште под зградом површине 147 м2 са стамбено пословном зградом број, земљиште под зградом површине 87 м2 са стамбено пословном зградом број и земљиште уз зграду површине 73 м2, све укупне површине 3 ара 07 м2. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име насталог парничног трошка исплати туженом износ од 75.000,00 динара са законском каматом на тај износ почев од извршности пресуде до исплате у року од 15 дана под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 579/21 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у

Кикинди П 324/20 од 14.01.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, погрешно се позивајући на члан 395. раније важећег ЗПП, благовремено изјавио посебну ревизију (404. ЗПП) због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нема правних питања од општег интереса нити правних питања која су од интереса за остварење равноправности грађана. Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев којим је тужилац побијао правну радњу његовог дужника, сада покојне ББ, која је уговором о доживотном издржавању Р 299/03 од 30.10.2003. године и анексом уговора о доживотном издржавању ОУП 1432/16 од 12.07.2016. године (теретним правним пословима) располагала својом непокретном имовином у корист туженог, и тражио утврђење да означени уговори не производе правно дејство према тужиоцу до висине његовог новчаног потраживања. Такав тужбени захтев нижестепени судови су одбили применом члана 285. став 1. Закона о облигационим односима, зато што је до подношења тужбе (18.12.2018. године) протекло материјално правни преклузивни рок од једне године од дана када је предузета правна радња која се побија и извршено располагање из члана 281. став 1. тог Закона.

Примењена одредба материјалног права, по оцени овог суда, не захтева ново тумачење, а не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе на коју тужилац указује са позивом на решење Врховног касационог суда Рев 697/2017 од 25.05.2017. године и одлуку Уставног суда Уж 3827/13 од 30.06.2016. године.

Наведеним решењем одлучивано је о посебној ревизији и није разматрано питање рока за подношење тужбе ради побијања дужникових правних радњи, већ испуњеност услова за њено подношење предвиђених чланом 280. и чланом 281. Закона о облигационим односима. Због тога у овом случају то решење није од значаја у смислу потврде о неуједначеној судској пракси.

Одлуком Уставног суда Уж 3827/2013 од 30.06.2016. године утврђена је повреда права подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемченог чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, у спору за утврђење ништавости уговора о поклону због уставноправно неприхватљивог тумачења меродавног права – правног становишта другостепеног суда да подносилац уставне жалбе нема право да тражи утврђење ништавости уговора о поклону зато што је пропустио преклузивни рок из члана 285. став 1. Закона о облигационим односима. Из изложеног следи да се означена одлука односи на спор за утврђење ништавости уговора, а не на спор за побијање уговора – утврђење да исти не производи правно дејство у односу на повериоца до висине вредности његовог новчаног потраживања. Отуда ни ова одлука не доказује неуједначену судску праксу у погледу примене члана 285. став 1. Закона о облигационим односима, као законски разлог за посебну ревизију у спору за побијање

дужникове правне радње, а не у спору за утврђење ништавости уговора о доживотном издржавању које је дужник закључила са туженим.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужиочева ревизија није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП – према вредности предмета спора побијаног дела. Према тој одредби, ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У поднетој тужби вредност предмета спора одређена је износом од 600.000,00 динара, а у поднеску од 23.12.2020. године износом од 730.834,21 динар. Тако одређене вредности предмета спора су очигледно ниже од вредности која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић